

[Aksel Larsen.]

denne Grund, at de samvirkende Fagforbund var saa emsige efter at faa Overenskomsterne forlænget i Februar, at de omhyggeligt undlod overhovedet at spørge Fagforeningernes Medlemmer, om de vilde godkende en saadan Ordning; men diktatorisk fraoven, i de snævreste Instanser, i Hovedbestyrelserne besluttes Forlængelse af disse Overenskomster til Trods for Kronens Fald.

Det duer ikke rigtigt, naar man i Lovforslaget har en Paragraf — en mærkelig Paragraf — om, at eventuelle Prisstigninger skal hindres. Den gælder for det første ikke for de Prisstigninger, der er en Følge af Kronens Fald, en Følge af den bevidst tilstræbte og gennemførte Nedskæring af Kronen. For det andet gælder den ikke overfor de Prisstigninger, der bliver en Følge af Importreguleringer eller andre Bestemmelser. Man kan, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, blaaøjet og med imaginære Englevinger paa Ryggen — personlig har jeg svært ved at forestille mig det —, stige op her og erklære, at den danske Industri tager ingen ublu Avance: jeg, Hans Nielsen — om Forladelse *det ærede Medlem* Hr. Hans Nielsen — garanterer. Det ærede Medlem giver, formodentlig paa sit Partis Vegne, en absolut Garanti for, at den danske Industri som Helhed taget aldrig nogen Sinde kunde fristes til at tage en ublu Avance. Det er Barnekundskab for hver eneste tænkende Arbejder, ligegyldigt om det drejer sig om Industrien eller andre, at de, der nyder godt af Grundlovens Beskyttelse af den private Ejendomsret til Produktionsmidlerne, tager den højeste Pris for deres Varer, de overhovedet er i Stand til at faa, udnytter en hvilken som helst Chance og kender ikke til Hensyn. Det er ogsaa ganske i Overensstemmelse med Lovene for hele den kapitalistiske Økonomi. Det er derfor et demagogisk Forsøg paa at snakke sig udenom det, naar man fra denne Talerstol, hvilket altsaa vil sige overfor de Arbejdere, der maatte følge Forhandlingerne i Tinget, fremstiller det, som om Industriproduktterne er saa billige, som de kan være, at der ikke er Tale om, at Avancen er for stor. Man kunde fristes til at spørge, om det skal betyde, at kun Industriens Arbejdsgivere er saadanne hæderlige Mennesker, medens Handelens og Landbrugets og Haandværkets er en Flok af de værste Shylocks, der eksisterer. Det blev ikke sagt af det ærede Medlem, men det er i og for sig ogsaa overflødigt. Der er jo ingen Forskel her; de, der producerer, og de, der handler,

tager den højeste Pris, de kan faa. Det gælder ogsaa for os Arbejdere; vi tager absolut den højeste Pris for vor Arbejds-kraft, vi overhovedet er i Stand til at opdrive eller gennemtvinge. Men netop af den Grund er hverken det ærede Medlem Hr. Hans Niensens Garanti eller Lovparagrafferens Garanti noget som helst værd overfor eventuelle Prisfordyrelser.

Lige saa lidt er det af nogen Værdi, at Loven til Dels skal administreres af Nationalbankens Valutakontor. Dér har vi det netop: det er Storbankerne, med Nationalbanken i Spidsen, i Samarbejde med Industriraadet, der har skrevet og dikteret denne Lov, som dikterer hele vor Valutapolitik, ikke af Hensyn til den nødlidende Befolkning, ikke af Hensyn til Fremme af Arbejdsmulighederne eller af erhvervspolitiske Grunde, men simpelt hen af Hensyn til Bankerne og Industrien selv. Det er givet, at en Nedskæring af Kronen som den, der har fundet Sted, har haft sin kolossale Betydning for Landet. Det er indlysende, at den for Landbruget, navnlig det større, har virket som en betydelig Lettelse, et betydeligt Tilskud. I hvor høj Grad det saa er kommet Landbrugerne til gode, er et andet Spørgsmaal, som jeg ikke skal paastaa jeg er i Stand til udtømmende at besvare. Men der er i hvert Fald en Ting, der er klar for mig: at ligesom det bestemmende ved den Kriselovgivning, der blev vedtaget i Oktober 1931 og i Juni 1932, var Hensynet til Bankerne og Hypotekforeningerne, saaledes er ved denne Lov Hensynet til Bankerne og Hypotekforeningerne det alt overvejende. Hvis det er umuligt at svare Renter og Afdrag paa Hypoteklaan, hvem bliver saa ramt? Bankerne, som ikke derfor kan undlade at svare de Renter og Afdrag, som de maatte have. Pligt til at svare. Men en saadan Inflation, som dette er den reelle Begyndelse til, bevirker, at Bankerne i højere Grad har Chance for at faa de Penge ind, de har udlaant, faa deres Renter og Afdrag, uden at deres egne Udgifter i Forhold dertil forhøjes, med andre Ord, at de slipper for at lade Tvangsauktionernes Spøgelse gaa over Landet i et Omfang, som i sidste Instans vilde virke ruinerende for Pengeinstitutterne selv. Det er atter her ikke den blaaøjede, engleagtige Fremtoning, der karakteriserer Bankherrerne, dem, der skrev dette Lovudkast eller de andre Lovudkast, det er simpelt hen Hensynet til sig selv, Hensynet til Kapitalismens videre Bestaaen overhovedet, der har været bestemmende.

Det er derfor, vi Kommunistere saa af-